

Kenniskloof

In de media is er veel aandacht geweest voor het wispelturige stemgedrag van de Nederlandse stemgerechtigden. Volksvertegenwoordigers zouden de afgelopen jaren te weinig contact hebben gehad met wat er leeft. Tijd dus om massaal over te stappen naar andere partijen. Naar partijen die tenminste wel gaan luisteren. En dus hebben we nu een heel ander soort Tweede Kamer met ook een “ander soort mensen”, zoals een pofferskraameigenaar, een beveiligers en een hondenfokker. Eerdere regeerperiodes waren de meeste Kamerleden hbo- of academisch gevormd of hadden al een ambtelijke carrière achter de rug, bijvoorbeeld als fractiemedewerker. In ieder geval gewend om memo’s en rapporten te lezen maar zich te weinig rekenschap gevend met wat er buiten gebeurt. Hoe zullen de Kamerleden die niet gewend zijn dikke rapporten te lezen en te schrijven, zich straks in die Tweede Kamer staande houden?

Het is een enorm dilemma dat zich ook in ons vakgebied van bos- en natuurbeheer voor doet. Als redacteuren van het *Vakblad Natuur Bos Landschap* denken wij dat bos- en natuurbeheer en natuurherstel een vakgebied is waarvoor je bijvoorbeeld de samenhang van chemische en biologische bodemprocessen, landschapsecologische analyses, hydrologische principes en de biodiversiteit moet kunnen doorgronden. Dat is soms ingewikkelder dan een boswachter voor ogen had toen die voor zijn/haar mooie vak koos.

Een voor de hand liggende oplossing: (management) samenvattingen! Het idee bestaat dat een eenvoudige samenvatting van ingewikkelde problemen en oplossingen de juiste weg is. Klinkt aantrekkelijk, maar het uitwerken van onderzoeksresultaten en beleidsmatige onderwerpen in klare taal voor de

beheerder kent vele valkuilen. Blijft de boodschap wel behouden, kun je op basis van een samenvatting van een beheerplan het beheer uitvoeren?

Als je de afstand tussen onderzoeks- en beleidsformuleringen en klare taal projecteert op onze eigen sector, in hoeverre mag je dan verwachten dat een beheerder op de hoogte is van de nieuwste wetenschappelijke ontwikkelingen? Wat als nieuwe kennis de beheerders onvoldoende bereikt en vooral hbo’ers en academici zijn voorzien van de nieuwste (ecologische) kennis? Is het realistisch om van een boswachter te verwachten dat die in staat is nieuwe wetenschappelijke kennis te onderscheiden van mooie, maar niet-onderbouwde visieverhalen? Is het logisch dat hij/zij de maatregelen voor verbetering van het beheer, die vaak vanuit de staf van de eigen organisatie worden aangedragen, uitvoert, terwijl er niet eens genoeg regulier budget is voor noodzakelijk maaibeheer? Bovendien kan de beheerder de essentie van het bijgestuurd beheer ontgaan, zodat de uitgevoerde werkzaamheden verkeerd worden uitgevoerd of onvoldoende worden aangepast, waardoor de resultaten achterblijven bij de verwachtingen.

Natuurlijk ligt hier een taak voor het *Vakblad Natuur Bos en Landschap*: wij moeten proberen de wetenschappelijke kennis te vertalen in duidelijke taal en heldere adviezen, juist voor degenen die de wetenschappelijke rapporten niet lezen. Maar de grootste uitdaging is wellicht om een balans te vinden. Een balans tussen de noodzaak om nieuwe kennis en inzichten te ontwikkelen voor de problemen in de natuur en tegelijk oog te houden voor waar onze boswachters en beheerders in hun dagelijkse werk het hardst tegenaan lopen.